

Розділ 1

Вогнесердове хутро наїжачилося. Він лютував і не міг повірити своїм очам, дивлячись на нового провідника Тіньового Клану, що стояв на Великому Камені. Темний кіт мовчки водив своєю величезною головою з боку в бік. Його бурштинові очі переможно блищали, а під лискучим хутром вигравали м'язи.

— Тигрокіготь! — гаркнув Вогнесерд. Старий ворог, який уже кілька разів намагався його вбити, став одним із наймогутніших котів у лісі.

Повня пропливала над Чотиридеревом, ллючи своє холодне світло на котів чотирьох Кланів, які прийшли на Зборище. Вони всі були шоковані звісткою про загибель Ночезора, Тіньового провідника. Та ніхто не міг подумати, що новим провідником стане Тигрокіготь — колишній воєвода Громового Клану.

Хоча це стосувалося не всіх. Біля Вогнесерда стояв Темносмуг і аж тремтів від хвилювання,

очі його сяяли. Цікаво, які думки роїлися у нього в голові? Коли Тигрокігтя вигнали з Громого Клану, колишній воєвода запропонував своїм товаришам піти з ним, але Темносмуг відмовився. Чи шкодував він про це зараз?

Вогнесерд помітив Піскошторму, яка протискувалася до нього крізь натовп.

— Що відбувається? — шепнула йому на вухо блідо-руда кицька. — Тигрокіготь не може очолити Тіньовий Клан. Він же зрадник!

Вогнесерд на кілька митей завагався. Він першим дізнався про те, що Тигрокіготь убив Рудохвоста — попереднього воєводу. А коли Тигрокіготь сам став воєводою, то підмовив бродячих котів напасти на Громовий табір і намагався вбити Синьозірку, аби зайняти її місце. Не надто героїчне минуле як для провідника будь-якого Клану.

— Але ж Тіньовий Клан не знає про те все, — тихо нагадав він Піскоштормі. — Взагалі ніхто більше не знає.

— Тоді ти мусиш їм сказати!

Вогнесерд підвів погляд на Високозорого і Кривозора — провідників Вітряного і Річкового Кланів, які стояли побіч Тигрокігтя на Великому Камені. Чи захотіли б вони його хоча б вислухати, якби Вогнесерд розповів їм усе? І до того ж Тіньовий Клан уже достатньо настраждався від кровожерливого провідництва Хвостолома і від жахливої недуги, аби зважати на те, що їхній новий провідник колись учинив. Головне для них — повернути могутність Тіньовому Кланові.

Зрештою Вогнесерд не міг позбутися почуття провини, бо відчув полегшення від того, що Тигрокіготь вирішив задовольнити свої владні

амбіції в іншому Клані. Можливо, тепер Громовий Клан може зітхнути спокійно і не чекати нових атак, а Вогнесерд — ходити лісом, не озираючись щокроку.

Та все ж, борючись зі своїми суперечливими емоціями, він знав, що не дозволить Тигрокігтеві без бою захопити владу в лісі.

— Вогнесерде! — Громовий воевода обернувся й побачив Хмаролапа, свого довгошерстого білого новака, який швидко йшов до нього поруч із брунатною воячкою Мишошубкою. — Вогнесерде, ти що, збираєшся просто стояти там і чекати, поки той шматок лисячого лайна захопить ліс?

— Тихо, — наказав Вогнесерд. — Я не можу поки нічого сказати.

— Але ти *знаєш*, що він зробив!

— Так, — відповів Вогнесерд. — Але почекай, доки почнеться Зборище. Це...

Він замовк на півслові, побачивши, як Тигрокіготь вийшов наперед на Великому Камені.

— Я дуже радий сьогодні бути разом із вами на цьому Зборищі, — тихо, але владно почав кіт. — Я стою тут перед вами як новий Тіньовий провідник. Хвороба забрала багато життів з мого Клану. Ночезір теж загинув, тож Зореклан призначив мене його наступником.

Високозорий, чорно-білий провідник Вітряного Клану, повернувся до нього.

— Вітаємо тебе, Тигрозоре, — нявкнув він і поважно кивнув. — Нехай Зореклан буде тобі супутником.

Кривозір нявкнув, погоджуючись, і новий провідник Тіньового Клану схилив голову.

— Я вдячний вам за ваші привітання, — відповів Тигрозір. — Для мене за честь стояти тут поруч із вами, але я волів би, щоб це було за кращих обставин.

— Зачекайте, — перебив його Високозорий. — Нас тут має бути четверо. — Він глянув униз на натовп котів. — Де провідниця Громого Клану?

— Ходи, — Вогнесерд відчув, як хтось підштовхнув його. Він обернувся й побачив, що це Білошторм приєднався до решти Громових котів. — Ти ж мусиш підмінити Синьозірку, забув?

Вогнесердові відібрало мову. Він кивнув і приготувався до стрибка. За мить кіт уже видерся на верхівку Великого Каменя і став поряд із трьома провідниками, захоплено споглядаючи всіх — дуже незвично було стояти на цьому місці. Здавалося, це так далеко від підніжжя, особливо коли дивишся на строкаті ряди світлих і темних котів у сяйві місяця, що лине крізь гілки чотирьох велетенських дубів. Вогнесерд здригнувся, зустрівшись поглядом із блідим відблиском нескінченних пар очей.

— Вогнесерде? — пролунав голос Високозорого. — Чому ти тут? Щось трапилося із Синьозіркою?

Вогнесерд із повагою схилив голову.

— Наша провідниця надихалася диму під час пожежі й була ще не готова до подорожі. Але вона скоро одужає, — поспіхом додав він. — Нічого серйозного.

Високозорий кивнув, але раптом роздратовано озвався Кривозір:

— Ми взагалі збираємося починати сьогодні? Тільки гаємо ніч.